

Den slående lighed

Som kunstner og især portrætbilledhugger er Hans Pauli Olsen så produktiv, at han kunne fortjene nogle større omgivelser end Nordatlantens Brygge.

KUNST

Hans Pauli Olsen: Stående billeder: skulpturer og portrætbuster. Nordatlantens Brygge, Strandgade 91, København. Til 5. juni.

Hvis man tager ordet billedhugger helt bogstaveligt, er Hans Pauli Olsen noget andet og mere. Nok fremstiller han en form for billeder, der så at sige står, som statuer nu engang kan gøre det. Af samme grund er titlen på hans udstilling på Nordatlantens Brygge 'Stående billeder'.

PETER MICHAEL HORNUNG

Men han hugger og skærer ikke i sit materiale, som ville forudsætte, at han arbejdede i sten eller træ. Han fjerner ikke noget for at komme ind til en slags kerne eller idé om, hvordan den kunstneriske fremstilling af et menneske bør se ud. At anonymisere, idealisere eller generalisere er ikke hans ærinde, og slet ikke at abstrahere.

Hans udgangspunkt er virkeligheden, og at bruge øjnene og så hænderne - og i den

rækkefølge. På den måde bliver hans håndtering eller behandling af materialet en følge af det, han ser. Han studerer sin opgave, som altid har noget med mennesker at gøre, og sætter så ler på formen, indtil denne form har opnået en slående lighed med det menneske, der sidder model.

Hvis han overhovedet hugger noget, så er det denne identitet, og den deponerer han i sin skulptur. Men han stræber ikke efter den perfekte illusion. Et voks-kabinet vil ikke have meget fornøjelse af at ansætte ham og vice versa.

For det er ikke nok, at en skulptur er troværdig som portræt. Det skal også gennem sit udtryk og sin formopfattelse associere til den kunstner, der har udført det. Det kaldes personlig stil, og Hans Pauli Olsens stil vidner om den betydning, som bl.a. franskmændene Auguste Rodin har haft for ham.

Stilen er i dette tilfælde en form, som i overfladen altid bærer tydeligt spor af kunstnerens hænder, af selve arbejdsprocessen, af det hastige, nærmest impressionistiske arbejde med det våde ler. Selv når en skulptur kan virke aller mest livagtig, er man aldrig i tvivl om, at det drejer sig om skulptur. Først og fremmest.

I DAG DÆKKER skulptur over et vidt felt af udtryksmuligheder, nærmest alt det, der inden for billedkunsten udfolder sig i tre dimensioner. Så en skulptur kan også være en video-installation eller en performance, der gør krav på rum omkring sig. Hvis dét at lave en skulptur kun handlede om at bygge en mande- eller kvindekrop op fra grunden eller modellere et menneskes ansigt, så det stod vellignende og livagtigt foran én, ville ikke mange nulevende kunstnere kunne hamle op med Hans Pauli Olsen.

Hvis man måler hans kunnen på baggrund af de mennesker, som man kender af udseende, som f.eks. digteren Vagn Steen, kritikeren Bent Irvé, billedhuggeren Janus Kamban, maleren Ingvaldur av Reyni eller hans kolleger Bardur Jakupsson og Trondur Patursson, er træfsikkerheden intet mindre end imponerende.

På baggrund af disse ligheder tør man godt vove påstanden: Uanset hvordan et menneske ser ud i virkeligheden, er Hans Pauli Olsen mand for at fastholde dets væsentligste træk, både hurtigt, troværdigt og loyalt. Er man ikke overbevist, skal man blot aflægge Nordatlantens Brygge et besøg lige nu for at se påstanden bekræftet. Ellers må man meget længere nordpå.

Hans Pauli Olsen er født på Færøerne, og det er her, at man finder langt hovedparten af hans offentlige udsmykninger og bestillingsarbejder. De to betegnelser er her nærmest en slags synonymmer.

I de store skulpturer sætter han sine figurer ind i en arkitektonisk eller eksistentiel sammenhæng, ændrer måske deres dimensioner eller bruger dem symbolistisk. Den side af hans virksomhed kan man kun få en vis fornemmelse af i stueetagen på Nordatlantens Brygge, der i dette kunstneriske selskab virker lidt lavloftet. Vil man have et udtømmende indtryk af de løsninger, han er gået

NÆRVÆR. Når man ser de 75 portrætbuster af Hans Pauli Olsen, som udstilles på Nordatlantens Brygge, bliver man slået af hans eminente evne til at være nærværende over for den enkelte og fastholde de vigtigste træk. Foto: Torben Glarbo

efter i sine større udsmykninger, må man en tur til Torshavn.

DET CENTRALE på udstillingen er Hans Pauli Olsens mange portrætbuster. Busternerne af hele kongefamilien har været med til at legitimere hans status inden for genren, og efter udvalget at dømme må han have været meget efterspurgt. Stribevis af kunstnere, intellektuelle etc. har siddet for ham siden 1991.

Når 75 portrætskulpturer er kommet på plads på lige så mange sokler i det samme rum, kan det ikke undgå at give et indtryk af såvel kunstnerens store produktivitet som slående træfsikker herhed.

Hver af disse skulpturer har et nummer, og til nummeret svarer et navn på listen, men kun dette navn. Man savner uddybende oplysninger om det menneske, som nævnet tilhører, og om, hvordan værket i øvrigt er kommet i stand.

Hvem har Hans Pauli Olsen modelleret på henholdsvis bestilling og eget initiativ, og hvilke modeller tilhører hans egen familie? Hvor mange af busternerne er siden støbt i bronze etc.

Med så mange værker havde udstillingen passet bedre for et stort museum, især fordi man her må savne den formidling, som de mange buster kræver.

peter.michael.hornung@pold.dk